

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 388/2016
19.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.Р. и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених М.Р. и К.И., адв. С.А., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 75/14 од 13.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1396/15 од 19.01.2016. године, у седници већа одржаној 19.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Р. и К.И., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу К 75/14 од 13.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1396/15 од 19.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу К 75/14 од 13.10.2015. године окривљене М.Р. и К.И. оглашене су кривим да су као саизвршиоци извршиле кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђене на казне затвора у трајању од по једне године које казне ће се извршити тако што ће осуђене издржавати казне у просторијама у којима станују.

Истом пресудом оглашени су кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђени и то окр. Љ.К. на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и окр. Н.В. на казну затвора у трајању од две године.

Истом пресудом, Г.Ј., на основу члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођен је од оптужбе за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Шапцу, бранилаца окривљених М.Р., К.И., Љ.К. и Н.В., Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 1396/15 од 19.01.2016. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених првостепених пресуда бранилац окривљених М.Р. и К.И., адв. С.А., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, обе пресуде преиначи и окривљене ослободи од оптужбе или да обе пресуде укине.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Р. и К.И. је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву наводи да је за постојање кривичног дела за које су окривљене оглашене кривим неопходно да извршилац иде за тим да себи или другом прибави противправну имовинску корист, а у конкретном случају, у изреци правноснажне пресуде није наведено да су окривљене прибавиле противправну имовинску корист већ само имовинску корист због чега, према захтеву, не постоји једно од битних обележја кривичног дела из члана 234. КЗ у било ком облику, чиме је учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Наиме, изрека првостепене пресуде садржи објективне чињенице о радњама окривљених (искоришћавањем свог положаја која имају као одговорна лица у У. банса Б. – Филијала Ш., спровођење поступка и отварање текућих рачуна и стварање услова за одобравање узимања Flash cash кредита лицима која су уз поднете захтеве за кредит прилагале и службене исправе са неистинитом садржином и прибављање другим лицима имовинске користи тим радњама у означеном износу), којима се, према законском опису кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ извршава то кривично дело, као и чињенице субјективне природе које се тичу директног умишљаја окривљених као облика виности са којим се извршава кривично дело у питању, односно постојање свести окривљених о значају и забрањености дела и воље да дело изврше.

Чињеница да у том опису није изричито наведено да је имовинска корист прибављена извршењем дела противправна, како је имовинска корист опредељена у члану 234. КЗ, не искључује сама по себи постојање кривичног дела у инкриминисаним радњама окривљених, јер је противправност обележје општег појма кривичног дела. То значи да ће имовинска корист увек бити противправна ако из околности одређеног случаја произилази да је прибављена забрањеним односно противправним деловањем које је прописано као радња извршења одређеног кривичног дела, а у конкретном случају из чињеничног описа дела произилази да су радње окривљених којима је прибављена имовинска корист противне прописима који уређују пословање банке, уз постојање свести окривљених о забрањености тих радњи, што прибављену имовинску корист чини противправном.

Стога неосновано бранилац у захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Такође, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП а наиме да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити, јер би се овде евентуално могло радити о једном кривичном делу злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. у вези члана 61. КЗ а не о кривичном делу за које су окривљене оглашене кривим. На исту повреду закона одбрана окривљених указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу, на страни 6, у последњем ставу, дао разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Оценивши, из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених М.Р. и К.И. неоснованим, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.